

Фикҳ 176-дарс. Киши намозида тураётганда икки қўлга суянмасин

20:00 / 10.03.2022 6578

نَا مَسْوَوِيْلَعُ هَلَلَا يَلَصَّ هَلَلَا لَوْسَرَّ يَنْ لَأَقَامُ هُنَّ هَلَلَا يَضَرَّرْمُعَنْ بِنَع
دُوَادُ وُْبَأْ هَاوْرِيَهَ الصَّلَا يَفَضَّ هُنَّ إِذِي هَدِي يَلَعُ لُجَّ رَلَا دِمَتْغِي

Ибн Умар розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам кишини намозида тураётганда
икки қўлига суянишдан наҳйи қилдилар».

Имом Абу Довуд ривоят қилган.

Иккинчи рақъат биринчига ўхшайди. Лекин унда сано, «аъузу» айтиш ва
қўл кўтариш йўқ.

Чунки биринчи сано намозни бошлаш учун айтилган, ўшанинг ўзи кифоя қилади. «Аъузу» эса қироатни бошлаш учун айтилган. Ўртада намозга ёт нарса содир бўлмагани учун у ҳам кифоя қилади. Қайтадан айтишнинг ҳожати йўқ. Қўл кўтариш такбири таҳримада бўлишига ва ундан бошқа қўл кўтариш йўқлигига аввал далил келтирганмиз.

Уни тамом қилгач, чап оёғини тагига қилиб, унинг устига ўтиради. Ўнг оёғини, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда тик тутати. Икки қўлини ёзиб, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки сонига қўяди.

Бунинг далили қуйидагилар:

مَلَسَ وَهَيَّ لَعُهُ لَلِصَّ هَلَلِ لُؤَسَرَ نَاكَ: تَلَاقَ اَهْنَعُهُ لَلِصَّ رَ شَاءَ نَع
مَلَعَكَر اِذْ اِنَاكَ وَ، نِي مَلَعَل اِبْرَهَل دُمَحَلِبَابَه اَرْقَل اَوْ رِي بَكْتَلِبَابَه اَلْصَل اِحْتَتَفِي
مَلَعُؤُكُرَلَا نَمُهَسْ اَرْعَفَر اِذْ اِنَاكَ وَ، كَلَدَن يَبُنْ كَلَوُهَوَّوَصِي مَلَوُهَسْ اَرْصُحْ شِي
يَحْتَدُجْ سَي مَلَعُؤُجْ سَلَا نَمُهَسْ اَرْعَفَر اِذْ اِنَاكَ وَ، اَمَّا اِقَايَ وَتَسَي يَحْتَدُجْ سَي
شُرْفَي سَلَج اِذْ اِنَاكَ وَ، «...تَايَحْتَلَا»: نِي تَعَكْرَلُ كِي فُلُؤُوقِي نَاكَ وَ، اِدْعَاقَايَ وَتَسَي
شَرْفَنَعُؤُ وَاَطْيَشَل اِبْقَعَنَع يَنَاكَ وَ، يَنُمِّي لَلْ اَهْلَجْرُ بَصْنَي وَ يَرْسُ لَلْ اَهْلَجْرُ
مَلَسْ مَوْدُوَادُ وَاَبَاهُ اَوْ رَمِي لَسْتَلِبَابَه اَلْصَل اِمْتَحَي نَاكَ وَ، غُبَّ سَلَا

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам намозни такбир ва «Алҳамду лиллааҳи Роббил-аъламин»ни қироат қилиш билан очар эдилар.

Қачон рукуъ қилсалар, бошларини кўтариб ҳам, пастга тушириб ҳам юбормас, балки ўртача тутар эдилар.

Қачон бошларини рукуъдан кўтарсалар, ғоз туриб олмагунларича сажда қилмас эдилар.

Қачон саждадан бошларини кўтарсалар, яхшилаб ўтириб олмагунларича яна сажда қилмас эдилар.

Ҳар икки ракъатда «Ат-таҳиййаату»ни ўқир эдилар.

Қачон ўтирсалар, чап оёқларига ўтирар ва ўнг оёқларини тик тутар эдилар. Шайтоннинг ақибидан ва йиртқичнинг ястанишидан наҳйи қилар эдилар.

Намозни салом бериш билан тамомлар эдилар».

Абу Довуд ва Муслим ривоят қилишган.

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди